

ΕΝΑΙΑΦΕΡΟΝΤΑ

του κ. Γωκράτη Καραντινοί

Η ΕΡΩΦΙΛΗ

"Όσες φορές νέοι καλλιτέχνες μ' έκαλέσανε να δω τη δουλειά τους δεν έλειψα ποτέ. Κι' όσες φορές δέ μ' έκαλέσανε προσάφρον άσκειμικό μου. Γιατί πιστεύω πως πάντα στους νέους κλείνεται ένας ζωντανός κόσμος που γυ-

ρνμά της κηρύγνει. Μ' όλο αυτό ή παράσταση της Έρωφίλης—δούθηκε στα «Όλύμπια» την προπερασμένη Κυριακή—έτοιμάστηκε μακριά από μιάς κι' άν κρίνεται εδώ σαν ξένη, κρίνεται και μ' όλη την αυστηρότητα—περισσότερη από κάθε άλλη φορά—που ταυριάζει στην ειδική αυτή περίπτωση.

"Η παράσταση της Έρωφίλης δεν ήταν, βέβαια, μιά βαθύτερη προσωπική έρμηνεία του έργου. "Ήταν όμως μιά σεμνή, σεμνότερη και κοπιαστική, περισσότερο απ' όσο μπορεί να φανεί, εργασία των νέων καλλιτεχνών που την έπραγματοποίησαν. "Η ανάσπη στη δουλειά τους, ό σοβαρός τους στό κοινό και στο κείμενο ήταν πρόδηλα και δεν έλόγισαν μπροστά στον κόπο του υποδειγματικού, θά μπορούσε να λέγε κανείς, σε πολλά σημεία, ζωντανέματος του κρητικού ιδιώματος που έπέτυχαν, ώστε μπροστά στην δημιουργία μιάς σκηνηκής ενότητας όχι συνθηματικής, όχι βιασμένης, παρά ως ένα σημείο έκωτερικής και άληθινής. Σ' αυτά όλα βοήθησε, χωρίς άλλο, και ή συμβολή του νέου Γρηγόρη Κέδρου που είχε την έπιμέλεια και τη διδασκαλία του έργου, και είναι αυτό τόσο προς τιμή του, όσο προς τιμή των νέων καλλιτεχνών είναι που με πολύ κατανόηση καταφύγαν σ' έναν τρίτο για να του αναθέσουνε την εδύνη της παράστασης, ξέροντας συνειδητά και σίγουρα πως ό ρόλος του σκηνοθέτη στο θέατρο δεν είναι διακοσμητικός παρά οργανικός και άπαραίτητος. Μετά μέσα που διόθεταν και σαν νέοι που είναι και σαν όργανωση έκτακτη, έδωσαν ό,τι καλύτερο ο μ π ο ρ ο ύ σ α ν κι' αυτό είναι ή πιο μεγάλη αξία της δουλειάς τους.

"Όλοι, χάρη στη συστηματική εργασία που κάνανε, στάθηκαν καλά στη σκηνή. "Η δ. Σοφία Τριανταφύλλου σαν Έρωφιλη, ή δ. Μεταξά σαν νένα, οι δ)ες Βεάκη και Πλέσσα σαν κορασίδες κι' οι κ. κ. Γενεράλης Μπόζεμπεργκ, Φωτιάδης, Παπαδόπουλος, Χατζηπαυλής, Κριεζής και Τσιάνη ό καθ' ένας στο ρόλο τους. Μεταξύ τους το πιο ξεχωριστό ταλέντο νομίζω είναι ό Σάββας Γενεράλης, γιατί είναι από τη φύση προικισμένος με πολλά άγαθά, μά είναι

κι' εκείνος που πρέπει να προσέξει πιο πολύ γιατί ήταν λιγότερο από όλους ίσορροπημένος στην έκφρασή του και τα καλά του τον παράσυραν να κάνει μιά νιέρα που είναι μεγάλο κακό. ("Πιο ίσορροπημένος και με βαθύτερη αίσθηση του ρυθμού ήταν ό Κ. Μπόζεμπεργκ σαν σμιβουλος. "Η Τριανταφύλλου όποι δεν ήθελε να είναι πολύ φυσική άνακατεύοντας περισσότερο άπ' όσο χρειαζότανε κλάμα και λυγμούς έστεκε ώραια και σε πολλά σημεία ήταν σγηματική και πλούσια έκφραστική, όπως ή Μεταξά έκφραζότανε το περισσότερο έκωτερικά, προσέδοντας κι' επιδεικνύοντας την τεχνική της έρμηνείας της, άγασθότατο, όταν όμως άπάργει πηγαιό και το συναισθηματικό περιεχόμενο. Με όνεια και σγητική τεχνική πληρότητα έκφραστήκε κι' ό Π. Παπαδόπουλος, ενώ από το Φωτιάδη έλειψε ένας βαθύτερος παλμός. "Όμως αυτά όλα είναι κρίσεις άσπληρες. Οι δ. Βεάκη και Πλέσσα άπηγγέλαν ώραιά το λίγο τους μέρες κι' οι Κατηπαυλής και Κριεζής είχαν χαρογτήρα και μέτρο.

"Η γαρά που μιάς έδωσε ή έκτακτη αυτή παράσταση ήταν ή σοβαρότητα της εργασίας των νέων ήθοποιών.

ρεύω να τον άποκαλύψω στον έαυτό μου, ως και τότε που όλα στη δουλειά τους μαρτυρούν μιά έπίθεση εύκολη, άνεύθυνη, άπροετοιμασμένη και χωρίς καμμίαν άλλη αξίωση και πρόθεση από τη φύση και άκωπίαση εισπραξη μερικών έκαστοτέρικων. "Έτσι, έγω παρακολουθήσει πολλές, πέρα πολλές παρουστάσεις νέων ήθοποιών και τις περισσότερες φορές έφυγα απ' αυτές άπογοητευμένος για τον ζεπισμό της νεότητος. Μπορεί να χρειάζεταί να δηλωθεί εδώ πως το φταίξιμο δεν είναι άλόγελα δικό τους. "Όμως αυτό δεν άλλαζει τα πράγματα.

"Στην παράσταση που μου έδωσαν έφορμή να γραψω τούτες τις έντυπώσεις κλήθηκα από νέους τους πιο πολλούς γνωστούς μου, μαθητές μου και σπουδασμένους στη Νέα Δραματική Σχολή που το πρόγραμμα της είναι άσπληρότατο, πνευματικό και άπόλυτο στις άπαιτήσεις του. Έ' άνοιξω μιά παρένθεση.

"Στην κοινή αντίληψη το να μιλάει κανείς για μιά δουλειά που του στέκει κοντά λογαριάζεται σαν περιαιτολογία, ντόρος και ρεκλάμα. "Έγω περιμένο την ευκαιρία να γραψω ένα βιβλίο για τη Νέα Δραματική Σχολή για να μπορέσω κοντά στα άλλα, να βοηθήσω και μ' αυτό στην κατατόπιση της αίσθητικής της κατεύθυνσης και στην—κατά το δυνατό—έπιτυχία του πνευματικού άγώνα που έκίνησε μιά όμμάδα διαλεχτών καλλιτεχνών. Και βρίσκω πως είναι σαν κοριτσίστικη—κι' ύστερική σεμνοτυφία να κρύβεται κανείς πίσω απ' το δάχτυλό του και να μη μιλάει για τη δουλειά του που την πιπτεύει και που το βαθύτερο νό-